

denne giver sig af med økonomiske Anliggender. Jeg har nu tilstrækkelig forklaret min Opfattelse af Sagen, og det forekommer mig, at Debatten maatte nok kunde have faaet et Præg, der var en Smule mindre bitter, end det undertiden har været, naar man havde erindret sig den ganske simple Kjendsgjerning, at i tidligere Tider gik det virkelig paa den Maade uanfægtet igjennem, som de ærede Herrer af det nuværende Mindretal have antydet, og at det er fra denne Kjendsgjerning, at De Herrer hentesberes Bevis for, at Ministeriet har været berettiget til at bruge den Fremgangsmaade, som det i nærværende Tilfælde har brugt.

Minestad: Jeg havde troet for mit Vedkommende at kunne have sluttet denne Debat med, hvad der foresaldt igaar, men da det ærede Medlem, der fører Ordet for Udvalgets Flertal, nu, efter at have haft Anstand til i Dag har faaet udarbejdet et længere Foredrag, finder jeg det rigtigst, at jeg giver et Tilsvær derpaa. Det ærede Medlem, som jeg maatte for Kortheds Skyld kan kalde: den ærede Anklager — thi det er jo i Egenkab af kommende Anklager, at han igaar fik Høvertet som Ordsfører overdragen af den virkelige Ordsfører, og det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) stillede jo ogsaa i Udset, at han nok kunde blive Anklager i Sagen endnu en Gang — det ærede Medlem, siger jeg, har altsaa i Dag forsøgt en Gjendrivelse af, hvad der er fremkommet fra mig og min ærede Sidemand (Klein) igaar, og forsøgt at give et Forsvar for Flertallets Standpunkt. Den Anerkjendelse maa jeg give det ærede Medlem, at han i eet Punkt bar sig overmaade forstandigt ad, idet han nemlig stillede Spørgsmaalet i Sagen paa en Maade, som var yderst bekvem for ham selv. Naar man nemlig stiller Spørgsmaalet i en Sag saaledes, som det er bekvemst for En selv, saa kan man jo ogsaa nok let faae et Forsvar, der er bekvemt for En selv. Det ærede Medlem spurgte: Hvad er Kjernen i denne Sag, hvad er Spørgsmaalet? Det er, sagde han: Er en Minister berettiget til uden Bevilling at anvende 500,000 Kr. til Pragtbygninger? Maa jeg spørge om dette, og maa jeg spørge om, hvor er den særlige Hjemmel til at stille Statskassen ved saadanne Bærdier? (Ste m m e r: Ja, hvor er denne Hjemmel?). Ja, naar man siger saaledes: Spørgsmaalet dreier sig om, at en Minister uden Bevilling har anvendt 500,000 Kr. til Pragtbygninger, og maa vi spørge om, hvor er Hjemmelen til at gjøre det — ja, saa maa jeg ganske vist svare: Jeg kan ikke finde nogen Hjemmel dertil. Men Sagen er da ogsaa, at derom er der her slet ikke Tale, der er ikke Spørgsmaal om noget Saadant. Her naar man, saaledes som det ærede Medlem selv gjorde, erkjender, at der ikke er folgt Andet end

Byggegrundene uden for Ruinen, men at Ruinen fremdeles ligger til Statens Disposition enten fuldsført eller ufuldsført, synes det mig rigtig nok at være klart, at her ikke er Spørgsmaal om, at man uden Bevilling har anvendt enten 500,000 Kr. eller 500,000 Ore til Pragtbygninger. Nei, Spørgsmaalet skal ikke stilles saaledes, som det ærede Medlem stillede det. Det kan være meget bekvemt for det ærede Medlem at stille det saaledes, men det er ikke bekvemt for os Andre at gaa med ind derpaa. Derimod er det bekvemmere for os at gaa ind paa at stille Spørgsmaalet korrekt saaledes, som det rigtigst skal stilles. Spørgsmaalet er da dette, naar man vil have det stillet i logisk Orden: Hvor er der Hjemmel for, at Ministeriet har solgt de 16—17,000 Kvadrat-Alen Grund for en Pris af 200,000 Kr. til den og den Mand, og hvor er dernæst — kan man gjerne spørge videre — Hjemmelen for Ministeren til at lade være at sælge alt det Dvrigt? Thi de Herrer mene jo, at der har været Hjemmel til at sælge det Hele. Hvad nu det første Spørgsmaal angaar, nemlig hvor Ministeren har haft Hjemmel til at sælge til Statsraad Lietgen 16—17,000 Kvadrat-Alen Grund for 200,000 Kr., saa tror jeg virkelig, at der er overflødig Hjemmel dertil. Der er for det Første, saaledes som jeg tidligere har paapeget, den Hjemmel, der ligger i Administrationens almindelige Myndighed, og det ærede Medlem gjorde nogle meget afmægtige Forsøg paa at sætte denne Sætning, ligesom han ogsaa endte med at sige, at han ikke vilde indlade sig paa den. Han berørte, at man for denne Sætning anfører Grundlovens § 47, hvorefter det kun er Domæners Salg, der kræver Lov; men for Resten gjorde han ingen Bemærkning derimod og lod altsaa det fra vor Side anførte Argument staa. Han indrømmede, at vor Sætning havde fuldstændig Hjemmel i Praxis; men han søgte at gjøre gjældende, at, naar man uafbrudt havde ladet denne Praxis passere fra 1851 til vore Dage, saa laa det deri, at man saa gjerne vilde af med alle disse Eiendomme og derfor ikke fandt Anledning til at gjøre Indsigelse. Jeg vil nu spørge, om noget Memneffe tror, at man, naar man mente, at der stadig havde fundet en Række af Forsfatningsindgreb og Kompetenceoverfærdelser Sted fra Regjeringens Side, ved saaledes i Løbet af disse Aar, fra 1851—74, at have solgt Stats-eiendomme til et Beløb af 1,892,000 Kr., saa vilde have ganske rolig og stille tiet dertil, idet man tænkte: Det er saa rart at faae disse Eiendomme solgte. Det ærede Medlem søgte dernæst at komme med et Argument, som jeg ikke vil frakjende nogen Vægt — det har ganske vist ingen juridisk Vægt, men dog nogen lovgivnings-politisk — nemlig det: Hvor kan man finde sig i en Retsstilstand, hvor Regjeringen har Bemyndigelse til at sælge Stats-eiendele. Sæt nu Bønstre kom til Roret, hvad vilde da ske? Det vilde sælge